

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΚΑΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ

Πρός το τέλος του 1916 ο Σλιάπνικοφ, μέλος της Κεντρικής επιτροπής των Μπολσεβίκων και παλιός μεταλλουργός διηγούταν πως ακούσε ένας ψίθυρος και οι εργάτες νόμιζαν πως άκουγαν το σύνθημα να σταματήσουν τη δουλειά. Η επανάσταση περίμενε νευρικά πότε θα βγεί στους δρόμους. Η ιστορία έδειξε πως χρειάστηκαν πολλά παραπάνω απο ψίθυροι για το πρώτο ιστορικό «παράδειγμα» νίκης, που «έσπασε» το αήττητο της αστικής τάξης. Σήμερα, 90 χρόνια απο την Οκτωβριανή επανάσταση, οι απαντήσεις που έδωσε η εργατική εξέγερση του 1917 παραμένουν εξαιρετικά επίκαιρες. Η σύνδεση μιας συμπαγούς θεωρητικής και πολιτικής πρωτοπορίας με το αγωνιζόμενο δυναμικό, η υποταγή του εθνικού στο ταξικό, η δημιουργία αυτόνομων οργάνων και θεσμών εργατικής πολιτικής και δημοκρατίας επιστρέφουν με «άλλο όνομα και άλλα ρουχα» στην βαρβαρότητα του ολοκληρωτικού καπιταλισμού και στις τάσεις αμφισβήτησης και ανατροπής του, στις σημαίες και τις ελπίδες των σύγχρονων αγώνων για την κομμουνιστική απελευθέρωση. Το ερώτημα αν έχει θέση στην εποχή μας το αίτημα για την κομμουνιστική προοπτική, είναι ανοιχτό σε όλη του τη βασανιστική διάσταση. Πολυ περισσότερο για τη νέα γενιά αγωνιστών, που σε μεγάλο βαθμό, θα κρίνει την πορεία της εξέλιξης στη νέα εποχή.

Το ιστορικό κομμουνιστικό κίνημα όσο βάθαινε η στρατηγική του ανεπάρκεια τόσο εξοβέλιζε τα ριζοσπαστικά στοιχεία της επανάστασης του Οκτώβρη μετατρέποντας τα -στην καλύτερη περίπτωση- σε εικονίσματα. Με αυτόν τον τρόπο αντιμετωπίστηκαν τα σοβιέτ, οι εργοστασιακές επιτροπές, οι αγώνες των εργατριών, η ρωσική πρωτοπορία στην τέχνη, συνολικά όλα εκείνα που ήταν η ψυχή της επανάστασης που έφερε στο προσκήνιο τη δυνατότητα του κομμουνισμού. Όμως αυτή η εμπειρία της επανάστασης όχι μόνο δεν έσβησε αλλά έβγαине ξανά «νευρική στο δρόμο» στις κορυφαίες στιγμες των κοινωνικών επαναστάσεων του 20^{ου} αιώνα.

Η Οκτωβριανή επανάσταση επιβεβαίωσε με τον πιο τρανταχτό τρόπο την ιστορική σχέση της νεολαίας με τις εργατικές εξεγέρσεις που ποτε δεν ήταν σχέση «εξωτερική», κάποιας αυτόνομης κοινωνικής ομάδας αλλά αναπόσπαστο μέρος της επανάστασης που ο ρόλος και η συμμετοχή της σε αυτήν καθοριζόταν τελικά από την ταξική θέση και προοπτική. Έτσι ήταν το πεζικό των φτωχών χωρικών και το πυροβολικό των βιομηχανικών εργατών και όχι το ιππικό των νεαρών ευγενών που δημιούργησε τα σοβιέτ και τις στρατιωτικές επιτροπές εν καιρώ πολέμου σε έναν στρατό που ίσχυε το μαστίγωμα και η θανατική ποινή για πειθαρχικά παραπτώματα. Ήταν οι φαντάροι και όχι οι αξιωματικοί. Ήταν οι στρατευμένοι εργάτες της πετρούπολης που επάνδρωσαν την στρατιωτική επαναστατική επιτροπή τον Οκτώβρη ενώ οι ευέλπιδες υπερασπίστηκαν μέχρι τέλος τα χειμερινά ανάκτορα ακόμα και όταν όλοι οι άλλοι είχαν αποχωρήσει. Όπως και σε όλες τις μεγάλες κοινωνικές εξεγέρσεις ο ιδιαίτερος ριζοσπαστισμός και η αποφασιστικότητα που οι νέες γενιές διεκδικούσαν το μέλλον εκφράστηκε μέσα απο τις κοινωνικές και πολιτικές συνθήκες. Αξίζει εδώ να αναφερθεί ένα παράδειγμα μιας απο τις πιο ξεχασμένες πλευρές του Οκτώβρη, του αντιπολεμικού κινήματος της στρατευμένης νεολαίας.

Το κίνημα των ρώσων στρατιωτών ήταν κίνημα της στρατευμένης νεολαίας και όχι γενικά του στρατού γιατί πραγματοποιήθηκε στο μεγαλύτερο μέρος του ενάντια στους

αξιωματικούς. Έχοντας απεναντί τους των πιο αντιδραστικό στρατιωτικό μηχανισμό εκείνης της εποχής οι φαντάροι, στην συντριπτική πλειοψηφία τους αγρότες και εργάτες κατάφεραν όχι μόνο να τον διαλύσουν αλλά να τον μετατρέψουν σε αιχμή της επανάστασης. Οι ρώσοι στρατηγοί είχαν στρατολογήσει στον πόλεμο άφθονο κρέας για τα κανόνια: 15 εκατομμύρια άντρες είχαν επιστρατευθεί και σχεδόν 5.500.000 ήταν στη διάρκεια του πολέμου τα θύματα, οι νεκροί, οι τραυματίες και οι αιχμάλωτοι. Μετά τους πρώτες μήνες η αγανάκτηση για τον πόλεμο εξαπλώθηκε παρά τα εθνικά κηρύγματα και τα κατασταλτικά μέτρα. Οι χιλιάδες νεαροί χωρικοί που γύρναγαν στα μετόπισθεν για ανάρρωση ξεσήκωναν τα χωριά τους και συγκρούονταν συνεχώς με την αστυνομία. Σε αυτή την κατάσταση ήρθε να προστεθεί το τράνταγμα των γεγονότων του Φλεβάρη.

Ο Φλεβάρης φανέρωσε την σύγκρουση ανάμεσα σε φανταρους και αξιωματικούς καθώς η τελευταίοι ήταν στα μάτια των στρατιωτών το καταπιεστικό καθεστώς που τους έστελνε στη σφαγή. Ξεκίνησαν εξεγέρσεις ενάντια στις διοικήσεις ολόκληρων σωμάτων του στρατού και τού ναυτικού καθώς οι φιλελεύθεροι παρουσίαζαν την επανάσταση σαν πατριωτικό ξεσήκωμα και προετοιμάζαν τη συνέχιση του πολέμου. Την πρώτη Μαρτίου, μια περίοδο που το μπολσεβίκικο κόμμα είχε μηδαμινές δυνάμεις στο στρατό, εκδόθηκε διαταγή από το σοβιέτ της πετρούπολης που θεσμοθετούσε την εκλογή επιτροπών με εκλεγμένους αντιπροσώπους σε όλα τα στρατιωτικά τμήματα με δικαίωμα στη διάθεση και τον έλεγχο του οπλισμού και κατάργησε τους στρατιωτικούς χαιρετισμούς. Στην πρώτη μάλιστα εκδοχή της πρότεινε και την εκλογή όλων των αξιωματικών από τους στρατιώτες πρόταση που υιοθετήθηκε αμέσως από τον Λένιν. Η διαταγή μοιράστηκε και εφαρμόστηκε σε όλο το μέτωπο παρόλες τις προσπάθειες της κυβέρνησης. Καθώς ο πόλεμος συνεχιζόταν και η οργή των στρατιωτών μεγάλωνε, η κυβέρνηση επανέφερε τη θανατική ποινή όμως ούτε οι εκτελέσεις σταμάτησαν τα σοβιέτ των στρατιωτών και την αυξανόμενη επιρροή των μπολσεβίκων που οδήγησε στην στρατιωτική επαναστατική επιτροπή της πετρούπολης και στην έφοδο στα χειμερινά ανάκτορα.

Αμέσως μετά την κατάληψη της εξουσίας οι μπολσεβίκοι δίνουν μέσα στον στρατό όλη την εξουσία στα σοβιέτ των φαντάρων, καθιερώνεται η εθελοντική κατάταξη και η αρχή της άμεσης εκλογής όλων των διοικητών μέχρι το διοικητή συντάγματος ενώ από τον διοικητή συντάγματος μέχρι τον αρχιστράτηγο αποφασίζεται η εκλογή τους από τα συνέδρια των επιτροπών των στρατιωτικών μονάδων. Καταργούνται όλοι οι τίτλοι και οι βαθμοί από τον λοχία μέχρι το στρατηγό, καταργούνται όλοι οι χαιρετισμοί, τα παράσημα και κάθε τιμητική διάκριση και διαλύονται όλες οι οργανώσεις των αξιωματικών.

Το βάρος του εμφυλίου πολέμου και η υπέρμετρη εμπιστοσύνη στις «τεχνικές» γνώσεις των τσαρικών αξιωματικών θα επαναφέρουν στο στρατό τους τσαρικούς αξιωματικούς σαν προσωρινό μέτρο που όπως και πολλά άλλα τελικά θα μονιμοποιηθεί παρά τις αποφάσεις του 8^{ου} και 9^{ου} συνεδρίου του μπολσεβίκικου κόμματος που αποφάσισαν τη δημιουργία πολιτοφυλακής. Από τους πρώην τσαρικούς αξιωματικούς που εδραιώνουν τη θέση τους μετά τον εμφύλιο θα δημιουργηθεί μια νέα κάστα με ξεχωριστά προνόμια που θα αρχίζουν να θεσπίζονται από τα μέσα της δεκαετίας του 20 (επαναλειτούργια για τις λέσχες αξιωματικών, ειδικά σπίτια, ταξιδιωτικά και άλλα προνόμια, τριπλασιασμοί των μισθών). Λίγο πριν τον Β παγκόσμιο πόλεμο θα επιστρέψουν οι βαθμοί, τα παράσημα και οι τιμητικές διακρίσεις, θα απαγορευτούν οι επαφές ανάμεσα σε ανώτερους και κατώτερους και θα δοθεί το δικαίωμα στους διοικητές να χρησιμοποιούν όλα τα μέτρα πειθαναγκασμού, συμπεριλαμβανομένης και της χρήσης βίας η της απειλής με όπλο, δηλαδή να χρησιμοποιούν ελεύθερα βασανιστήρια.

Το μεγάλο αντιπολεμικό κίνημα των ρώσων στρατιώτων ενέπνευσε τους στρατιώτες που μάχονταν σε όλα τα μέτωπα του Α παγκοσμίου πολέμου. Σε όλη την κεντρική και ανατολική Ευρώπη συγκροτήθηκαν επιτροπές και σοβιετ στρατιωτών που επιτάχυναν το τέλος του πολέμου και τις πτώσεις των αντιδραστικών κυβερνήσεων που είχαν συμμετάσχει σε αυτόν. Και παρά την τελική ήττα των επαναστάσεων και την υποχώρηση των μπολσεβίκων η παράδοση του σοβιέτ των στρατιωτών όχι μόνο επέζησε αλλά ενέπνευσε όλα τα μεγάλα αντιπολεμικά κινήματα και τις επαναστάσεις του 20^{ου} αιώνα: απο τον ισπανικό εμφύλιο μέχρι την αντίσταση και τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα. Μορφές και στοιχεία αυτού του κινήματος απο την συλλογική διεκδίκηση και στάση μέχρι την άρνηση συμμετοχής σε ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις φαντάρων (που πρώτη φορά εμφανίστικαν σε τόσο μαζική κλίμακα τον Οκτώβρη) επηρέασαν ακόμα και κινήματα που δεν είχαν καμία αναφορά στην επανάσταση του οκτώβρη όπως το κίνημα ενάντια στον πόλεμο στο βιετνάμ.

Σήμερα, 90 χρόνια μετά των Οκτώβρη, σε μια εποχή που οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις κλιμακώνονται, η αριστερά είτε έχει ενσωματωθεί πλήρως στην λογική της υπεράσπισης των φιλειρηνικών αστικών τάξεων ή υποτάσει το ταξικό στο εθνικό μην τολμώντας να αγγίξει τα «ιερά και τα όσια» των οικονομικών και πολιτικών μηχανισμών του καπιταλισμού της εποχής μας. Στο ζήτημα του έθνους, του πολέμου, του κράτους, της υπεραξίας, της θρησκείας, οι τομές του Οκτώβρη παραμένουν τις περισσότερες φορές ντοκουμέντα κλειδωμένα στα γραφεία και της φιλολογικές αναζητήσεις, επετειακοί συμβολισμοί μακριά απο την σημερινή πολιτική πάλη και την πραγματική ζωή της νεολαίας και των εργαζομένων.

Και όμως η κατάκτηση μιας συνολικής επαναστατικής αντίληψης που θα αντιμετωπίζει απο την πλευρά της κομμουνιστικής προοπτικής τα ζητήματα της εργασίας, της παιδείας, του πολέμου, της δημοκρατίας, προβάλλει ως δυνατότητα της εποχής. Η νέολαια σήμερα ζεί και δρα στο τοπίο της ολόπλευρης υποταγής της γνώσης, της επιστήμης, της τεχνολογίας, της φύσης, των δυνατοτήτων του ανθρώπου, στις ανάγκες της καπιταλιστικής παραγωγής. Αναπτύσσει τα δικά της χαρακτηριστικά, τα αιτήματα και τη στάση της σε αυτό το εχθρικό έδαφος. Οι αλλαγές στην εργασία σε όλα τα επίπεδα, καθορίζουν τις σύγχρονες συνθήκες ζωής της. Το νέο μοντέλο απασχόλησης και η σχέση επιχειρηματικής εκπαίδευσης, κατάρτισης και εργασίας έχουν ήδη τροποποιήσει το συνολικό πλαίσιο ένταξης στην εργασία με αποτέλεσμα την εμφάνιση μιας νέας βάρδιας εργαζομένων που συνεχώς αυξάνεται, με διαφορετική ποιότητα και σχέση, άλλες δυνατότητες και απαιτήσεις.

Οι νέες γενιές διαπιστώνουν με τον πιο οδυνηρό τρόπο τη ζοφερή προοπτική της υποαπασχόλησης και της ανεργίας, την δικτατορία της «ενιαίας σκέψης» και αποτυπώνουν στη συνείδηση τους πολύ πιο άμεσα τις συνέπειες του μεσαίωνα του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Το ίδιο άμεσα όμως ενσωματώνουν και την αποτυχία της αστικής ιδεολογίας να στρατεύσει ενεργητικά, να δώσει προοπτική στη ζωή και τις ανάγκες τους. Αυτή η αντίφαση ανάμεσα στο «ρεαλισμό» και στο «δεν πάει άλλο» και η έλλειψη συλλογικού απελευθερωτικού προτάγματος τροφοδοτούν φαινόμενα αποσπασματικής στράτευσης, επιστροφής του κάθε λογής ιδεαλισμού και μεταφυσικών υποκατάστατων της πραγματικότητας (θρησκεία) ακόμα και φυγής (ναρκωτικά και η γενικότερη «κουλτούρα» τους) αλλά ταυτόχρονα απονομιμοποιεί τα σύγχρονα αντιδραστικά δογμάτα στην οικονομία και την πολιτική.

Η εποχή φέρνει στο προσκήνιο περισσότερο από άλλοτε την πλευρά της θετικής διάστασης της κομμουνιστικής δυνατότητας. Η εκρηκτική ανάπτυξη των παραγωγικών

δυνάμεων, η όξυνση του κοινωνικού ζητήματος, η συνάντηση των νέων της εργασιακής περιπλάνησης και της ελαστικής εργασίας, των φοιτητών του πανεπιστημίου - επιχείρηση και των μαθητών του σχολείου - κάτεργου δημιουργούν νέες δυνατότητες για το νεολαιίστικο κίνημα της εποχής μας. Η μετατροπή της ζωής της νεολαίας σε έναν ατέλειωτο αγώνα δρόμου στα κάτεργα των πιστοποιήσεων, των εξετάσεων, της υποαπασχόλησης και της ελαστικής εργασίας μπορεί να διασπά τα επιμέρους συμφέροντα και να οδηγή στην εξάρτηση από την ατομική διαπραγμάτευση και αξιολόγηση. Ενοποιεί όμως στην εφ' όλης της ύλης, στρατηγική αναμέτρηση με το σύστημα ως ο μόνος δρόμος για τη νικηφόρα προοπτική των αγώνων.

Η τάση του κεφαλαίου προς τον κοινωνικό ολοκληρωτισμό δεν αφήνει περιθώρια για έναν ελεγχόμενο, ένα συνολικό κοινωνικό ρεφορμισμό. Δεν μπορεί να υπάρξει μια συνολική στροφή σε βάρος του κεφαλαίου και υπέρ των εργαζομένων χωρίς την επαναστατική ανατροπή της αστικής κυριαρχίας και την έναρξη της πορείας της Αντικαπιταλιστικής Επανάστασης και της Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης. Η απελευθερωτική - κομμουνιστική προοπτική είναι ανάγκη και συμφέρον της κοινωνικής πλειοψηφίας.

Τα κινήματα που αναπτύσσονται με ολοένα και μεγαλύτερη αγωνιστική συμμετοχή τμημάτων της νεολαίας (εργατικές κινητοποιήσεις, κινήματα εκπαίδευσης, αντιπολεμικό κίνημα) ψάχνουν να σπάσουν την καταθλιπτική μονοκρατορία των κυρίαρχων, το περίβλημα των σιδερένιων νόμων της αγοράς. Αυτή η πολιτικοποίηση μετατοπίζει μεγάλα τμήματα νεολαίας με πρωτοφανείς ρυθμούς σε συνθήκες ανόδου του κινήματος η κρίσης χωρίς όμως τις περισσότερες φορές να συνδέεται με ένα συνολικό ρεύμα αμφισβήτησης του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Σε αυτή την απουσία και την ανάγκη επαναστατικού ρεύματος βρίσκεται η επικαιρότητα των μυνήματων του Οκτώβρη και η κομμουνιστική προοπτική και επαναθεμελίωση ως σύγχρονο κίνημα, ως πολιτική και πολιτισμός χειραφέτησης.

Το κομμουνιστικό απελευθερωτικό πρόταγμα της εποχής μας δεν μπορεί παρά να έχει στην πυξίδα του την απελευθέρωση των κοινωνικών σχέσεων από τον καπιταλιστικό ζυγό, την πολύπλευρη ανάπτυξη της κοινωνικής ατομικότητας του εργαζόμενου ανθρώπου και της νεολαίας. Όπως και ο Οκτώβρης θα διακηρύξει ότι όλη η εξουσία ανήκει στους εργαζόμενους και τους νέους και ασκείται μόνο από αυτούς. Όμως η εργατική δημοκρατία δεν αποτελεί ένα κυβερνητικό μοντέλο διαχείρισης της κοινωνίας. Είναι μια πολύπλευρη απελευθερωτική διαδικασία που αφορά όλα τα επίπεδα της ζωής.

Ταυτόχρονα, ο κομμουνισμός είναι η πιο ριζική, καθολική και ανατρεπτική κριτική του καπιταλισμού. Φέρνει την κατάργηση του κράτους, των ταξικών διαχωρισμών, της αλλοτρίωσης κάνοντας τελικά περιττές τις θρησκείες και τα μυστικιστικά, ιδεαλιστικά και ανορθολογικά δόγματα. Δεν μπορεί να υπάρξει εργατική δημοκρατία χωρίς την κατεύθυνση της κομμουνιστικής αναδιοργάνωσης όλων των κοινωνικών σχέσεων, της λειτουργίας της παραγωγικής διαδικασίας με στόχο την ικανοποίηση των πολύπλευρων αναγκών των εργαζομένων και κατά συνέπεια την κατάργηση της εμπορευματικής παραγωγής και του χρήματος. Σε αντίθεση με την Σοβιετική Ένωση κριτήριο για την «ανάπτυξη» θα πρέπει είναι οι ανάγκες των εργαζομένων και οι ανάγκες αυτές δεν ικανοποιούνται αν η σχέση με το φυσικό περιβάλλον δεν είναι αρμονική. Συνεπώς κάθε παραγωγική εφαρμογή ή άλλη δραστηριότητα που καταστρέφει τη φύση και άρα τη κορυφαία παραγωγική δύναμη- τον εργαζόμενο άνθρωπο - θα περιορίζεται έως ότου εκλείψει.

Η πορεία της εργατικής δημοκρατίας προς την κομμουνιστική απελευθέρωση προϋποθέτει την πιο πλατιά πολιτική ελευθερία για τους εργαζόμενους και τη νεολαία διατηρώντας φυσικά το δικαίωμα να υπερασπιστεί τα πρώτα βήματα προς την κοινωνική απελευθέρωση από κάθε προσπάθεια πραξικοπηματικής υπονόμευσής της. Ο διεθνισμός της εργατικής δημοκρατίας δεν μπορεί να υφίσταται σε επίπεδο διακρατικών σχέσεων και συμφερόντων όπως αυτός εκφράστηκε στο παραδοσιακό κομμουνιστικό κίνημα αλλά θα στηρίζει τα συμφέροντα διεθνούς εργατικού κινήματος και των επαναστατικών κινήματων σε όλο τον κόσμο, αξιοποιώντας την εμπειρία τους. Η εργατική δημοκρατία της εποχής μας θα παλεύει για την κατάργηση του στρατού, του милитарισμού και κάθε θεσμοποιημένης αντικοινωνικής βίας και για τον άμεσο εξοπλισμό του λαού σε εθελοντική βάση, με αυτοδιοίκηση και δημοκρατία και αποστολή την υπεράσπιση της επανάστασης από πιθανές στρατιωτικού τύπου απειλές και επεμβάσεις.

Η παιδεία πρέπει να αποκτήσει προτεραιότητα μέσα στην κοινωνία. Η επιστήμη κι η γνώση θα πάψουν να είναι υποταγμένες στο κεφάλαιο, την αγορά και το κέρδος. Όλοι οι νέοι χωρίς αποκλεισμούς και με ουσιαστική βοήθεια θα κατακτούν ένα βασικό επίπεδο γνώσεων σε νέου τύπου ενιαία σχολεία. Η πανεπιστημιακή εκπαίδευση θα είναι ανοιχτή για κάθε νέο ή μεγαλύτερο με στόχο να μαζικοποιηθεί και στην πορεία να γενικευτεί. Καμία άλλη ενδιαμέση βαθμίδα μεταξύ σχολείου και παν/μίου δεν υπάρχει λόγος να υπάρχει. Σε όλη την κλίμακα της εκπαίδευσης πρέπει να υπάρξει μία στροφή του προσανατολισμού προς τις ανθρώπινες και κοινωνικές ανάγκες. Να αναπτύσσονται με τον πιο πλούσιο τρόπο οι πιο δημιουργικές πλευρές των νέων, καθώς και οι δεξιότητές τους. Να δίνεται πλατιά, πολυεπίπεδη, στέρεη και κριτική γνώση χωρίς υπερεξειδίκευση, παπαγαλισμό, τεχνοκρατισμό. Να ξεπερνιέται ο διαχωρισμός της θεωρητικής και τεχνικής-πρακτικής εκπαίδευσης στα πλαίσια της υπέρβασης του διαχωρισμού πνευματικής και χειρωνακτικής εργασίας.

Προϋπόθεση της εργατικής εξουσίας είναι να εξασφαλιστεί σε πανκοινωνική κλίμακα ο κοινωνικά αναγκαίος χρόνος εργασίας. Ο υπόλοιπος χρόνος θα μπορεί να αξιοποιηθεί για συμμετοχή στην κοινωνική αυτοδιοίκηση, στη μόρφωση, στην τέχνη, στα ενδιαφέροντα και την προσωπική ζωή. Η τάση θα είναι και η κατάργηση της ίδιας της έννοιας του εργάσιμου χρόνου, με την έννοια ότι ο κοινωνικός και ο προσωπικός χρόνος δε θα κατακερματίζονται από τους θεσμούς μιας κοινωνίας βασισμένης στον καταμερισμό εργασίας. Ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός καταργεί τους παλιούς διαχωρισμούς με το να κάνει όμως όλο τον ανθρώπινο χρόνο «εργάσιμο», δηλαδή αντικείμενο εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Ο κομμουνισμός δεν είναι απλά μία κοινωνία της πλήρους απασχόλησης όπως σε μεγάλο βαθμό επικράτησε τον 20^ο αιώνα, αλλά της πλήρους δραστηριότητας και ελεύθερης δημιουργίας, απαλλαγμένης από τη τυποποίηση και βασισμένης στις ιδιαίτερες ανάγκες, δεξιότητες, ενδιαφέροντα του καθενός.

Η καλλιτεχνική δημιουργία θα αποτελεί βασική κοινωνική δραστηριότητα και κινητήρα όλης της κοινωνίας προς τα εμπρός και όχι επάγγελμα. Οι διαπροσωπικές σχέσεις θα υπερβαίνουν την αλλοτρίωση που τους προσδίνουν μέχρι σήμερα η κυριαρχία του χρήματος, των αντιδραστικών παραδόσεων, της αστικής ηθικής ιεραρχίας και των ταξικών διαφορών. Θα αίρονται όποιοι φραγμοί υψώνονται ως τώρα απέναντι στη γυναικεία δραστηριότητα στο σύνολο των πεδίων της κοινωνικής ζωής, την πολιτική, την εργασία, τη μόρφωση, την οικογένεια, τον πολιτισμό. Οι νέοι άνθρωποι θα πάψουν να αποτελούν αντικείμενο εκμετάλλευσης και διδαχής. Σε μία κοινωνία που θα στηρίζεται στην ανανεούμενη νεανικότητά της, η ηλικιακή αλλά κυρίως η πολιτική και κοινωνική νεότητα θα αποτελούν την ατμομηχανή της εξέλιξης.

Σήμερα η ανάγκη για μια σύγχρονη κομμουνιστική ταυτότητα και συνολική τομή στη φυσιογνωμία του νεολαιίστικου και εργατικού κινήματος είναι πολύ μεγαλύτερη από αυτή που έκαναν οι μπολσεβίκοι. Όμως το ταξίδι των καινούργιων εφόδων προς τον ουρανό δεν μπορεί να γίνει με το χθεσινό εισιτήριο ούτε χωρίς την ολόπλευρη κριτική αποτίμηση του ιστορικού εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος και την επαναθεμελίωση του κομμουνισμού της εποχής μας. Και αν οι ψίθυροι που έλεγε ο Σλιάπνικοφ δεν πρόλαβαν να ολοκληρώσουν το επαναστατικό τραγούδι του Οκτώβρη, άφησαν το μήνυμα στους αγωνιστές, στο εργατικό κίνημα και τη νεολαία για τις σημερινές μάχες ενάντια στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό της εποχής μας.

Βαγγέλης Ζέρβας.

Το κείμενο παρουσιάστηκε στο διήμερο του Νέου Αριστερού Πνεύματος και της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση για την Οκτωβριανή επανάσταση στις 10-11/11/2007